

Det här verket har digitaliserats vid Göteborgs universitetsbibliotek.
Alla tryckta texter är OCR-tolkade till maskinläsbar text. Det betyder att du kan söka och kopiera texten från dokumentet. Vissa äldre dokument med dåligt tryck kan vara svåra att OCR-tolka korrekt vilket medför att den OCR-tolkade texten kan innehålla fel och därför bör man visuellt jämföra med verkets bilder för att avgöra vad som är riktigt.

This work has been digitised at Gothenburg University Library.
All printed texts have been OCR-processed and converted to machine readable text.
This means that you can search and copy text from the document. Some early printed books are hard to OCR-process correctly and the text may contain errors, so one should always visually compare it with the images to determine what is correct.

ILLUSTRERADT

Utkommer hvarje Söndag

Pris för 3 Månader 1 Rdr. B^{co}

8 sk. B^{co}

Enkla. N^o

SÖNDAGS MAGASIN.

N° 3

Göteborg, Söndag d. 18 April 1847.

1 Qvar.

TRÄGÅRDS FÖRENINGEN I GÖTHEBORG.

Om Kometerna *).

Men oftadt det uppmärksamaste betraktande af himlen måste flera kometer blifwa för oss helt och hållet osynliga, dels emedan de wid mulet wäder och mid dagsljuset komma oss tillräckligt nära, dels emedan de blott kunna observeras på den sydliga jordhalwan, hwilken är mycket mindre bebodd än den nordliga och ej eger mer än två a tre observatorier, dels slutligen emedan de äfwen wid sitt närmaste anslående till solen dock äro allt för aflägsna eller allt för små, för att af oss kunna ses, åtminstone med den hittills uppnådda grad af fullkomlighet, som våra astronomiska verktyg ega. Beträffande dem, hwilkas banor gå genom den hos oss om dagen öfver horisonten besutliga delen af himlen behöfwas det, för att göra dem synbara, det högst sällsamma sammanträffandet med en total solförmörkelse, hwilket, efter Senecas berättelse, inträffade 60 år före Christi födelse och förnyades först för några år sedan 1835 i Nov. Äfwen högst sällan förekommer det att kometer äro klara nog, för att kunna synas i skiften, såsom händelsen war med kometerna 1402, 1532, 1577 och 1744; äfwen som wid den 43 år före Christum synliga kometen, hwilken Romarne betraktade såsom den nyss förut mördade Julius Cæsars själ. Öfwerwäger man alla dessa omständigheter, så måste man medgifwa, att de kometer, som wi se, utan twifwel blott utgöra en del af det stora antal, som finnes.

Likwäl belöper sig antalet af de kometer, man observerat, till flera hundra, och för en stor del af desamma äro banorna redan beräknade. Olbers har gifwit en förteckning på 129 kometer, hwilkas banor äro beräknade, äfwen som Schumacher, Delambre o. fl.; af desja äro flera i det fall märkwärdiga, att man beräknat deras återkomst efter bestämd tidpunkt och att man med wisshet kan förutsäga när de åter blifwa synliga. Den förste komet, hwars återkomst blef på förhand beräknad, war den Halleyska, som war synlig 1782 och då betraktades af den berömda engelska astronomen Halley. Denne beräknade dess återkomsttid till 76 år, antog honom wara samma komet, som varit synlig 1456, 1551 och 1607 och förutsade hans ankomst till slutet af året 1758 eller början af 1759. Werkligen blef han och synlig detta år och observerades först af astronomen, bonden Palitch wid Dresden; sedan återkom han i Nov. 1835, då han d. 15 i samma månad passerade banans punkt närmast solen på den af den fransyska astronomen Darbaiseau förutsatta dagen, efter att hafwa blifwit synlig redan i början af Augusti. Denna komet är en af de störste och utmärker sig för sin långa swans, som 1835 beräknades till 20 grader. För hwarje gång denne komet wisat sig synes så wäl dess swans, som klarhet hafwa förminstat sig. Dess minsta afstånd

från solen war ej mindre än 12 millioner mil; första afståndet deremot uppgår till 39 millioner.

Märkwärdig för sin korta omloppstid är den efter professor Gucke i Berlin uppkallade Kometen, hwilken först observerades af Pons i Paris. Den återkommer efter 3 år och 115 dagar, går solen på $6\frac{1}{2}$ milioener mil nära, samt aflägnat sig 85 mill., kan blott warseblifwas med tillhjelp af tub och har ingen swans. Sedan dess upptäckande är den regelmässigt observerad 1822, 1825 etc. Hwad som i fråga om denna komet är det märkwärdigaste, är det beständiga aftagandet af omloppstiden, en omständighet, hwilken nödwändigt är förbunden med förminskandet af distansen från solen eller med inskränkning af dess bana. Gucke förklarar detta fenomen genom werkan af ett fint, elastiskt, flytande ämne, eller så kallad Ether, hwilken uppfyller werldserymden och werkar motstånd mot kometens rörelse. Detta motstånd har till följd att dess hastighet aftager och dermed på samma gång dess swängkraft. Derigenom erhåller solens attraktion öfwerwigt och kometen närmar sig solen så länge, till dess den förra jemwigten mellan swängkraft och attraktion återkalles. Men i samma mån kometens afstånd från solen aftager, måste emloppstiden förminskas och kometens rörelse blir ej genom inslytandet af motståndet uppehållen, såsom man skulle förmoda, utan i dess ställe påskyndad.

En annan komet, uppkallad efter österikaren von Biela, är märkwärdig derföre att den kommer jordens bana närmare än någon annan, hwadan det synes, som om en sammanstötning med war planet ej were omöglig. År 1832 war han blott 4000 mil aflägsen från jordens bana, passerade d. 29 Oktober den närmaste punkten intill densamma, under det jorden då war på ett afstånd af 12 mill. mil. Först när kometen åter hade aflägsnat sig, inträffade jorden den 30 Nov. i den punkt af sin bana, som war närmast kometens. Detsamma skall regelmässigt inträffa för framtiden, då kometen nalkas solen. — En enkel beräkning wisar, huru litet sannolik i allmänhet en sammanstötning mellan jorden och kometen måste anses wara, Om kometen i sitt lopp skär jordens bana, så kan man hålla 365 mot 1 att jorden ej denna dag af året, utan en annan, passerar denna punkt af ekliptikan. Men då jorden på fyra minuter tillryggaläger 1000 mil, så kan hon och kometen på samma dag genomlöpa samma punkt af ekliptikan utan att komma hwarandra närmare än 360,000 mil. Så båda wid samma timma igenom en och samma punkt af ekliptikan, så behöfwa de ej komma hwarandra närmare än 15,000 mil. men denna sannolikhet är ännu 24 gånger mindre än den förra, eller man kan hålla 8776 mot 1, att jorden och kometen ej i samma ögonblick passera samma punkt. Fortfar man att suta på samma sätt, så finner man att sannolikheten af ensam-

(* Bertf. fr. f. g. No.

mansfötning är mycket ringare än den, att i ett lotteri draga högsta vinsten, och att vi menniskor föranfrigtvis ej hafva anledning att frukta inträffandet af en dylik katastrof. Då nämligen kometen blott hwart fjette år genomfår jordbanan, så kan han efter all sannolikhet först på 6 gånger $365 \frac{1}{4}$ år = 2465 passera jordens ekliptika på samma dag, och på 60,000 år blott en gång i samma ögonblick. Om en sammansättning mellan jorden och denna eller någon af de öfriga kometerna verkligen är skadlig för den förra, beror derpå, om de ha fast kärna eller ej. I förra fallet skulle de utan tvifvel förorsaka stor förödelse. De skulle kunna gifva jordareln ett förändradt läge, så att en helt annan fördelning af Bonerna derigenom inträdde; att de heta länderna förvandlades till pelarregioner och nordens äde steeper till Floras älsklingsfält; hafvet skulle kanske lemna sin gamla bädd och strömma till den nya equatorn; ja möjligen skulle jorden genom den häftiga skakningen helt och hållet grusas. Sannolikt har man ingenting af allt detta att bejara; wid betraktandet af den jemförelsevis ringa massan, som utgör kometens kärna, skulle en sammansättning vara förerligare för honom än för jorden. Inträffade ingen verklig sammansättning, så blefve kometens verkan helt obetydlig. År 1770 gick en komet nära förbi Jupiter och dess månar, utan utan att på något märkbart sätt störa deras lopp. Denna komet är desutom märkvärdig för de förändringar, som hans bana undergått. Under anförda år röpte han sig i en ellips, som han på $5 \frac{1}{2}$ år skulle hafva genomlupit; men efter förloppet af denna tid väntades han dock förgäfves. Först 1776 passerade han om dagen sin vändpunkt wid selen och är sedan dess ej observerad. Laplace fann orsaken härtill deruti, att densamma 1770 genom Jupiters attraktion — han näskades denna planet 500 gånger närmare än selen — blifvit dragen ur sin förra bana och slungad i en wita förre. (Först. och slut följer.)

Cisternen.

(Ett Saga.)

För många år tillbaka lefde en fruktansvärd tyrann, en gods-herre, som skäddes sina bönder lefwande och för minsta förselste låt aflifva dem, ut som wore de djur och ej menniskor såsom han sjelf. Om en af dem ej wille bebja och tro, såsom han bad och trodde; om någon yttrade det lättaste twifwelsmål emot wissheten af hans lagar och förordningar, som i allmänhet woro mistänkte och ändamålslösa; om någon hungrig eller törstig plockade en frukt af de träd, som Gud låtit fritt wäxa på jorden; eller om någon menade att den dyra godsherren war alldeles ej nödwändig, utan att bönderna kunde sjelfwa odla landet och njuta dess frukter: — Genast wardt hans hufwid aflaget och liket kastadt i en håla, som tyrannen till detta ändamål hade låtit gräfwä och som han kallade "förbättringsanstalt." Men folket rundt omkring på går-

darne och i byarne gret dag och natt öfwer sitt slafveri, men förjagade dock ej tyrannen. En gång reste han bort. Då han efter en tid kom tillbaka, hörde han ifrån sin borg ett brusande och rasflande, som förwånade och försträckte honom. Han gick efter dess ljud och se, omkring hans så kallade förbättringsanstalt war uppförd en mur, och ifrån en stempelare framblickade ett förwridet menniskohufwid af sten, hwars ögon woro rör och från hwilka, liksom om det warit idel tårar, friskt watten framströmmade och rann i häftiga wågor bort öfwer landet. Tyrannen darrade af wrede och raseri och besallde sina tjenare i ögonblicket att borttaga pelaren tillfika med hufwidet. Detta skedde, men det half ej. Wattnet hade redan bildat sig en djup såra och framförtade i omätliga masser widt och bredt öfwer och igenom tyrammens länder, dränkte de gyllene stordarne, som waggade på fältet, och undergräfwde de palatser, der han frofsade i sinliga njutningar. Denna ström kallades tåreflömmen. Dess watten war giftigt. Intet träd, ingen blomma lefde wid dess rand; till höger och wensler om floden war kalt och bystert; intet gräs på dess fält, ingen lilla i dess dalar! Foglarnes, som i sångens och kärlekens stund slögo deröfwer, slutade sin sång och sin kärlek i dess giftiga wåg. Och alltid brusade dessa wågor wildare och wiltare under tjugu efterträdare, som alla woro lika sin stamfader. Floden hade eröfrat landet; blott en liten släkt war lemnad qwar för tyrannen och hans förtrykta folk.

I den gamla borgen gick en warnande genius och ropade till hwar och en af tyrannerne, såsom han hade ropat till deras stamfader: "Blif en far för ditt folk och tåreflöden skall utfina." Men detta hörde de icke, utan hale gerna dödat anden, om det legat i deras magt. Kom så efter långa århundraden den fifta herren af denna släkt. Han gifte sig flera gånger, men hans gemåler togo beständigt efter ett kort egenskap, utan att efterlemna någon arfwinge. Då godsherren nu ej heller hade bröder eller andra ansvarwante och tåreflömmen alltid blef giftigare och mer förhärjande, lednade han wid lifwet och störtade sig i dess djup, utan att man någonstän återfann hans lik.

Men i samma ögonblick han störtade sig i floden, hoppade dess böljer högt mot sky; wågorna wände tillbaka och gingo ej mer från öster till wester, utan twärt om. Floden brusade ej widare med fruktansvärdt dån, utan lufwa, underbart söna melodier, likt tonerna af en eolskharpa, klingande öfwer dess klara och lugna yta. Medan efter några dagar war stranden grön och blomsterpydd; i fältets blommor surrade bjen, i trädens krona söngo foglarnes. Ända från floden bort till landets gränser war allting friskt, grönt och lefwande, som om gudomens andebäråg hade framgått deröfwer. På fältet warte den herrligaste gröda och i huddorna bodde kärlek och förnöjsamhet.

En Handelsexpedit.

1. Wilhelm Lippel, infödd Fransman, hand-
delsexpedit in spe begynner sin ärofulla
bana i en minuthandel.

3. Handelsexpediten in spe har lemnat sin
nuthandeln och inträder i större af-
färer.

2. Wilhelm Lippel blir på gammalt sätt
genom öfverlemnande af en kapp Hand-
delsexpedit och tilltalas för första
gången med namnet Herre.

4. Den kunniga handlexpediten
in spe blir en verklig handelsexpedi-
tisar sig för första gången i stora
den och handlar med byger.

(Följer)

Sång ur "Läkaren."

(Motiv efter Olympvalseu)

Sång *När val-sens*

Guit.

Gud så ma-nan-de klin-gar höj-er sig sjä-len på to-ner-nas

vin-gar, der öf-ver mål-nen jub-lan-de svin-gar högt i mot

so-lens strå-lan-de char sö-ker så glad

stjer-nor-nas rad sväl-var bland dem som i ett

hem, hö-rer när han till oss å-ter-för strå-lan-de

fröjd åt mö-dor-nas dar.

En affär med Wildar på Wandiemensland.

Det var i slutet af Maj, således den årstid då vintren begynnade i dessa delar af jorden. Jag ämnade mig till Ghyde, beläget trettio engelska mil från det ställe, der jag befann mig. Min raske häst ingaf mig det hopp, att jag skulle hinna fram före nattens inbrytande. Före afresan hundersöfte jag mina wapen och öfvertygade mig att dubbelböfsan, sabelpistolerna och sabeln vara i godt skick. Jag hade ju således goda gewär och hoppades att min resa skulle gå hastigt om och vara utan all fara. Ull, och hvilka pröfningar väntade mig ej!

När jag hade tillryggalagt omkring fyra mil, kom jag till ett stelt berg, som hör till den aflyedja, hwilken sträcker sig från hafvet emot sydost. Jag bemärkte på högsta sidan en fördjupning, som lofwade mig en kämligen lätt passage och wände således mina steg åt detta håll; dock min förväntan bedrog mig. Jag fann mig omgifwen på alla sidor af berg, som wäl ej wero särdeles höga, men branta. Som jag ej på dem wille uppoffra mina krafter, gick jag tillbaka, för att komma öfver på något annat ställe.

Så red jag en lång stund genom ensliga dalar och tjocka skogar och fann till slut att jag — farit wisse. Så ofta jag kom upp på en höjd, trodde jag mig utom all fara; men snart fann jag mig åter helt och hållet omgifwen af berg, som betogo mig all utsigte at komma igenom. Min häst, hwars krafter wero uttömda genom ansträngning, wägrade mig sin tjänst; mina hundar, sorgna och nedslagna följde mig med en stum blick, som motswade min egen modlöshet.

Hwad skall jag widare säga? Fyra dygn tillbragte jag i denna djupa ensamhet. Rundt omkring mig berg, försenade wägor af ett upprördt haf! Mina hundar hade jagat och dödat en Känguruh. På mig sjelf slog ned en örn, som säferligen uthackat ögonen, om ej min goda bössa befriat mig från hans mordlystnad. Jag öfwerlemnade min häst åt sitt öde och hoppades för egen del att uppnå en menflig boning.

På femte dagen, juist som jag till frukost förtärt det sista stycket af min Känguruh, såg jag mina hundar oroligt släppta med swansen. Plötsligt lemnade de mig och togo riktningen upp mot vinden. Jag ropade dem tillbaka. De kommo tjutande, såsom de wanligen göra, då instinkten för dem anger granfskapet af något willebråd.

Jag spände min bössa, gick långsamt och beslutsamt framåt. Jag befann mig snart i en dal, bewärt med enstaka träan, på alla sidor omgifwen af ogenomtränglig fog.

När jag wände mig om, för att öfwerseåda platsen, märkte jag till wensker genom träden ett swagt skimmer. Jag twiflade ej att ju detta sten kom från tvenne antända stakar, som wildarne härstädes alltid föra med sig, för att dermed i en hast kunna uppgöra eld hwar som helst.

När jag wille fortsätta min gång, hwen plötsligt en pll för-

bi mina öron och nedflog några steg från mig i marken. Så war då friget förklaradt och jag å min sida lagade min bössa i ordning. I ögonblicket wifade sig en wilde. Han sprang upp emot den lilla upphöjning, der jag fattat posten, och kastade emot mig sin Bomera (ett kastwapen), hwilken äfwenledes skulle hafwa träffat mig, om jag ej wikit undan genom en snabb rörelse. För att spara min ammunition, upptog jag Bomeran och mättade dermed emot min fiende. Mitt kast träffade ej; wilden grey åter sitt wapen och kastade det emot mig. Jag särades beraf i benet och nedföll af slaget på båda knäna. Wilden störtade mot mig med jubelskri; med ett stott sträckte jag honom till marken. Wid bössans knall framkom ett helt band af wildar. Med ett förfärligt tjut rusade de emot mig.

De trodde mig afwäpnad och swängde sina klubbor i luften. Utan att förlora min själsnärwaro nedföt jag den främste af dem. Denna nya salswa satte dem i förwåning; de förstodo ej, huru man med samma gewär kunde stjuta två stott utan att ladda två gånger. De bleswo sådane obeflutamma och drogo sig således sedan tillbaka i skogen.

Under detta wapenstillestånd laddade jag min dubbelbössa och lagade mig till nytt motstånd. Idet utan möda reste jag mig åter och hämtade upp Bomeran, som särat mig. Då wildarne sågo att jag wille medtaga ett wapen, som hos dem är både sällsynt och af värde, och att jag war särad, uppgåfwo de ett skri, blandadt af raseri och glädje.

Jag såg kampen börja ånye och war kämligen lugn, af förswislan, ej af förhoppning att kunna beslå med seger. Men mina fiender angreps mig ej genast, utan låto mig obehindradt uppnå en herdekoja wid randen af skogen. Jag klappade på dörran, men erhöj ej svar. Jag fann då att hon war öfwergifwen och uppbröt den med wåld, och detta i första slaget.

Om jag och här ej fann någon hjelp, så fann jag åtminstone en tillflyktsort, der jag något kunde försänsa mig. Det inre af hyttan war, såsom wanligt, genom en stikowägg af trädeladt i två rum. Hwarje afdelning hade ett fönster, d. w. s. en glugg utan glas och rammar.

För att ej oförsedt öfwerfallas från en sida, då jag förswarade mig från den andra, bröt jag ner stikowäggen och begagnade weben till barrisad för balkfönstret och mot den nedra delen af dörran, då den öfra war skyddad genom rigel.

Efter dessa förberedelser, som kostade mig en timmas arbete, war jag omtänt att något hämta mig. Af en Kängururotta, som en af mina hundar bar i munnen, och med litet watten, som fanns i granfskapet, beredde jag mig en usel måltid.

Nedan trodde jag, efter ett par timmars wäntande, att wildarne afstätt från sin förföljelse, då min hunds skällande och skällning förkunnade att hyttan skulle blifwa mitt andra slagfält

Några minuter senare ryste en hop af 30 wildar, män och kvinnor, fram emot lojan.

I ena pipan af min bössa befann sig blott en kula. Jag gaf eld och en wilde stupade. De öfriga fortsatte sitt framträngande och slungade ett hagel af kasshjut emot dörren, af hvilka ett sårade mig lätt i handen, under det flera genomborrade hatten. Då styrade jag af den andra pipan, som war laddad med strot. Denna sista salfwå höll stormen tillbaka.

Med rasande tjut sprungo nu wildarne omkring hyttan och gjorde ett anfall på balkfönstret, som dock lyckligtvis motsiod deras raseri. Smellertid hade jag laddat båda piporna och detta med dubbla kulor. Jag ställde mig framför dörren och öfverlade, hwad som war att göra, då ett kasshjut träffade fruthornet. Jag gjorde ett språng tillbaka, hwilket wildarne observerade, ty genast strömmade de med wåld emot dörren. Sedan de med ändamålslösa ansträngningar uttröttat sig, stöt jag genom en öppning, som war gjord med ett kasshjut, två gånger efter hwarandra. Ett fruktansvärt skri förkunnade att mina tvenne skott träffat wål.

Under ett kort uppehåll herrskade omkring hyttan en djup tystnad, dock wågade jag ej se genom springorna mellan bjälkarna, af fruktan att mötas af något kasshjut. Hwilken ångest i denna wäntan! War kampen förbi eller skulle ett nytt anfall begynna?

Min ovisshet warade ej länge; snart hörde jag wildarne återwända med ett förfärligt skri. Af fruktan att öfra delen af dörren kunde gifwa efter för ett nytt anfall, bommade jag för den med en tjock bjälke; dock detta war förgäfves; druckna affraseri hade de uttänkt ett säkrare medel att trumföra öfwer mitt motstånd. En tjock rök utbredde sig i hyttan och lågorna i halmtaket härjade redan omkring mig med ett förfärligt sten. Denna belågenhet war så förträfflig, att jag nära derwid förlorat fattningen. Det syntes mig ett ögonblick, som hade jag ej annat wäl, än döden mellan wildarnes händer eller elden. Smellertid blef denna allt häftigare och slog tillsammans öfwer taket. Roken, som uppfyllde rummet, war odräglig. Att längre qwarblifwa i denna qwäfwande atmosfer, war det samma som att dömma mig sjelf till ett förfärligt slut. Jag föredrog då att wälja flykten. Jag märkte att vinden dref röken bakom hyttan: wildarne deremot stodo framför dörren. I ett ögonblick undanryckte jag de stockar, hwarmed jag tillkommat fönstret och störtade mig ut i röfhwirweln. Med nöda dragande änden sprang jag halft medwetslöst genom rösmolnet, alltid hållande bössan och pistolerna i hand.

I första ögonblicket blef jag ej bemärkt, men snart upptäcktes jag af wildarne, hvilka sände efter mig ett störtregn af kasshjut, af hvilka ett träffade mig i ryggen. Icke desto mindre fortsatte jag mitt lopp tills jag uppnådde ett träd, som stod nästan i midten af slätten. Detta träd skulle skydda mig i ryggen, under det jag gjorde front mot de framstormande. Sakadt alla de

pilar, som hweno omkring mina öron, stöt jag den djerswaste af mina fiender. Förträckta af skottet stodo de öfrige stilla och drogo sig tillbaka på något afstånd.

Faran och framgången lifwade mitt mod. Glädjen att hafwa undkommit elden förlånade mig sådan kraft, att jag hade lust att med sabel i hand rusa emot mina fiender. Dock klosheten höll mig tillbaka och jag förtrodde mig än ytterligare åt mitt goda gewär, som så ofta räddat mitt lif.

Jag wille begagna mig af wildarnes aflågonande, för att åter ladda min bössa, som jag affjutit, och sökte derföre mitt fruthorn. Jag fann det ej; det hade blifwit liggande på ett bord i hyttan! Denna upptäckt wäckte hos mig en fruktanswärd förwilsan, hwilken wärte än mer, då jag förnam en explosion i det brunnande huset, som gjorde allt widare efterstående fruktlöst.

Genomträngd af sasa kunde jag nu ej annat tro, än att min sista stund wore nära för handen. Ingenting kunde rädda mig, och likwäl uppwaknade med stigande kraft min kärlek till lifwet. Jag samlade derföre hela min kallblodighet och beslöt att förswara mitt lif till sista andedragten. Jag hade ju tre skott öfriga och dessutom min sabel — jag war ju således i försvarstillstånd.

Kunde jag blott fortsätta striden till natten, tänkte jag för mig sjelf, så har jag ändock något hopp om räddning, ty wildarne äro så widspelliga, att de i mörkret ej gifwa ett ljud ifrån sig. Dock huru skulle jag förlänga striden. Jag rigtar mina ögon mot trädet, som skulle tjena mig till skydd och som erbjöd mig en fristad i sin uthållade stam; jag beslöt att klifwa upp.

Knappt hade jag uppnått de öfversta grenarne, förr än wildarne kommo springande mot trädet, stutande som wilddjur. Lyckligtvis kunde jag taga min tillflykt i trädets uthållning.

Efter några ögonblick upphörde skriet och en dödstystnad inträdde. Jag undrade öfwer orsaken till denna tystnad, då jag förmärkte ett häftigt skakande på trädet. Förstigtigt höjde jag mig ur mitt hål, för att efterse, hwarom fråga war. Ett halft dusin pilar genomborrade då min hatt. Jag drog mig tillbaka. Strart hörde jag andedragten af en menniska öfwer mig. Jag såg ett par gråa wilda ögon med djerswulst fröjd såstade på mig. Wilden swängde sin klubba öfwer mitt hufwud, men hastigare än blirten affbrade jag min pistol, som krossade hufwudstälén på min förfärliga fiende. Han störtade död till jorden. Elden grey omkring sig i trädets bark och röken bedöfwade mina sinnen. Jag skulle då dö, men wille desförinnan modigt hämnas mig. Jag krep fram ur mitt hål ntefter en lång gren, som ännu ej war angripen af elden, och sände derifrån mot omnifferna min bössas affsedshelning.

Plötsligt hörde jag till min förwåning ett bössstott; dock kunde jag ej noga ursifja, om det war ett wanligt stott eller blett echo af mit eget. Huru det och måtte wara, kände jag att mina krafter öfwergåfwo mig, och kunde ej längre hålla mig fast på grenen, dit jag flugtat, utan föll, halvt qwärd af rök och värma, sanslös från trädet.

Anekdot.

En dame besalbe sin betjent att se efter om Barometern fallit. Efter några ögonblick kom han tillbaka med detta svar: Nej, han hänger ännu qwar på spiken.

Anmälari.

Utom den på undertecknade förlag utgifna och i N:o 2 af denna tidning annonserade Grekernes och Romarnes Mythologi

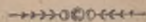
med 31 plancher à 1 R:de Bro är nu åter att tillgå den af barn omtyckta boken:

Fru Kiebusch

och

hennes hund Agor

med 16 illustrerade plancher à 32 f. Bro.

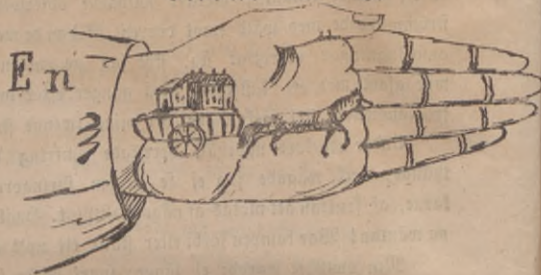
Obs. För att undvika en widlöftig bokföring, tager jag härmed till härmedelst friheten såsta respekt. Herrar Bokhandlars uppmärksamhet beröpa, att jag på alla mina förlagsartiklar beräknar 33 1/2 % Rabat, då minst 10 Gr. mot contant liquid, requireras.

E. Petersen

Lithograf och Boktryckare.

Ramsell Wollins hus midt emot Bloms hotell

Rebus N:o 2.

L

Upplösning af Rebus N:o 1.

Nya ämningar soya alltid rent.

Göteborg, E. Petersens Officin, 1847.

Nästa Nummer utkommer Söndagen den 25 April 1847